

Hannah Bonam-Young

*Moje lepší
polovička*

ROMÁN

PŘELOŽILA
KATEŘINA SÝKOROVÁ

Može
lepší
polovička

Copyright © 2023 by Hannah Bonam-Young

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Sýkorová, 2025

Cover © Danielle Stern, 2025

Cover illustration © Leni Kauffman, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6689-5 (pdf)

Hannah Bonam-Young

Moje
lepší
polovička

přeložila Kateřina Sýkorová

*Benovi, který mi vždycky byl pravou rukou.
Mrzí mě, že nikdy nevyhraješ kámen, nůžky, papír.
Miluju tě.*

Autorská poznámka

Milý čtenáři,

Pouhých pět dní po narození mého prvního dítěte jsem na instagram vložila následující příspěvek:

Vždycky jsem si říkala, že to jediné, co s chybějící rukou nezvládnu, bude být dobrou matkou. Moc logicky to nezní, ale kdykoliv jsem slyšela nějaké klišé o tom, jak mámy potřebují „dvě ruce navíc“, svíral se mi žaludek. Když jsem byla malá, dospělí se často báli mi nechat pochovat jejich miminka, a já si to jednoho dne vzala k srdci. Těhle vnitřní nejistoty jsem se potom držela a do tohoto týdne jsem se jí tak nějak vyhýbala. Teď bych ráda poznamenala, že deset prstů se přeceňuje, protože s tímhle děckem nám to zatím jde výborně.

Byla jsem matkou méně než týden, a přesto se mi zdálo, jako bych už prožila každou existující lidskou emoci. Fyzicky i psychicky jsem se vzpamatovala z traumatizujícího porodu a komplikovaného těhotenství. Brněly mě bradavky, bolelo celé tělo a byla jsem přesvědčená, že se moje vagina už nikdy nevrátí do původního stavu. A přesto... jsem byla tak, tak směšně šťastná.

Nejen kvůli tomu maličkému dítěti, které jsme si přinesli domů (a které je dost skvělé), ale taky protože se všechny

moje strachy mýlily. Protože se mýlili *oni*. Byla jsem dokonale schopná být dobrou matkou.

Stejně jako Win v téhle knize i já jsem se narodila s rozdílnými končetinami. Mám nedovyvinutou pravou ruku, stejnou, jakou má v této knize právě ona. A jakkoliv se celý život snažím, aby mi to nekazilo plány, nějaké výzvy mi to přece jen přineslo. Pořád jsem si v soukromí nacvičovala věci, o nichž vím, že se ode mě budou očekávat na veřejnosti. Věci jako zapínání knoflíku na nových kalhotách nebo psaní na klávesnici, abych si mohla ve škole dělat poznámky. Hodiny a hodiny jsem strávila přemýšlením o každodenních překážkách, vymýšlela, jak se jim přizpůsobit, a plánovala si každý den do nejmenších detailů, jen abych se vyhnula jakékoliv trapnosti nebo selhání. Potom jsem jednou zčistajasna zjistila, že jsem těhotná, a najednou se cítila neskuřečně zoufale nepřipravená. Věděla jsem, že na to, co přijde, mě nemůže připravit absolutně nic, a zůstala jsem naprosto vyděšená...

Tak jsem se rozhodla napsat knížku pro každého, kdo se kdy nechal zpomalit strachem ze selhání. Nejen pro ty z nás, kteří se rozhodli mít děti, nejen pro lidi, kteří mají nějaké postižení, ale pro kohokoliv, kdo byl vhozen do něčeho nového, co ho vytáhlo tak daleko z komfortní zóny, že už svoje minulé, ustrašené já vůbec nepoznával. Chtěla jsem napsat o dvou lidech, kteří se milují natolik, že zvládnou změnit negativní myšlenkové vzorce, jichž se dosud tak pevně drželi, a naplno přijmout svoje rozdíly. Chtěla jsem lásku ukázat jako naplňující, ohleduplnou, radostnou, laskavou, trpělivou a něžnou.

V téhle knize se Win vydává na cestu k mateřství skrz těhotenství. Protože je naprosto nečekané, rozhodla jsem se zahrnout i její konverzace s lékaři a blízkými o možnosti interrupce.

Je také nutné podotknout, že se tato kniha odehrává v Kanadě, kde práva na potrat nejsou v takovém ohrožení jako jinde, takže jsou Wininy možnosti méně omezené. Nakonec si Win dítě nechá, ale připadalo mi důležité tyhle diskuse ukázat, už jen proto, že jsou základní práva na bezpečné a legální přerušování těhotenství aktuálně pod tak silným útokem. Winina volba není nikterak nadřazená nebo lepší než ostatní, a stejně tak ji do toho nikdo nenutí. Její volba je prostě tím, čím je. *Její volbou*.

Závěrem této poznámky bych ještě chtěla dodat, že si uvědomuju, že těhotenství v romantických knihách je velice aktuálním tématem. Není to pro všechny, což je v naprostém pořádku. Ale tento titul je mnohem víc než jen „z jednorázovky vzniklo dítě“. Je o učení, jak někomu odhalit ty tajné, zranitelnější části sebe sama. O tom, jak se nechat milovat takoví, jací jste, a jak přijmout něčí pomoc. Je o překonávání cizích očekávání a zdolávání překážek. Je to radost s postižením. Podle mého názoru takových věcí potřebujeme vídat mnohem víc.

Doufám, že si vás Win a Bo získají tak jako mě.

S láskou
Hannah Bonam-Young

VAROVÁNÍ PŘED CITLIVÝM OBSAHEM:

- erotické scény
- těhotenství a jeho příznaky
- diskuse o interrupci (pozitivní přístup, není provedena)
- ableismus (diskriminace postižených) ve spojitosti s odlišností končetin
- verbální týrání expartnerem, smrt rodiče, deprese a sebevražda, rakovina, amputace (vše v minulosti, není popisováno)

Kapitola 1

Věděla jsi, že je tahle písnička nejspíš o orgiích?“ ptám se čarodějky u mísy s punčem a ukazuju přitom na reprák. „Cože?“ zakřičí zpátky a černými spáry si odhrnuje z ucha tenkou stříbrnou paruku.

„Ta písnička – *Monster Mash*,“ ukážu na reprák znova.

„Co s ní?“ ptá se ještě hlasitěji.

„Orgie!“ vykřiknu ve chvíli, kdy se písnička náhle zastaví. Moje kamarádka Sarah, hostitelka dnešního večírku, si vyskočí na jídelní židli, aby promluvila ke svým hostům.

„Ne, díky...“ Čarodějnice mě probodne pohledem a pomalu se otočí k odchodu. Paradoxně kráčí ke klenutému průchodu ozdobenému zkrvavenými zbraněmi.

„Jako by tě tam chtěli,“ zabrbám si pod nos a naliju si z mísy neidentifikovatelnou neonově zelenou tekutinu, přičemž se naběračkou úspěšně vyhnu plovoucím bonbonům ve tvaru očních bulv.

Sarah, moje celoživotní nejlepší kamarádka, právě rozvádí svůj proslov *díky, že jste přišli na moji halloweenskou párty, je to jediná věc, na níž mi záleží*, zatímco já rozjímám, jestli si někdo tajně zapisuje, kolik jsem dosud snědla párkových mumii.

Nezapisuje. A tak si vezmu další.

„Johohó, kapitánko Winnifred!“

Do hajzlu, přistižena. Upustím si mumii do pití a přikryju kelímek rukou.

„Jsi v pohodě?“ ptá se Sařin manžel Caleb a podezřívavě pokukuje po mém míchaném drinku.

„Jo, mám se dokonale,“ odpovím laskavým tónem. „Další úspěšný rok,“ dodám, zatímco obdivuju jejich domov vyzdobený s profesionálním smyslem pro detail.

Caleb ho obdivuje taky, a jakmile je v jeho výrazu patrný první náznak pýchy a obdivu k manželčině práci, vsadím se s vesmírem, že následující tři slova, která mu vyklouznou z úst, budou znít...

„Pro Saru cokoliv,“ proneseme synchronizovaně. Usměje se do svého piva s náznakem provinilé nesmělosti, ale hlavně odhodlání. Sarah a Caleb se poznali v deváté třídě. Od té doby jí obrazně i doslova nosil učebnice.

Caleba miluju. Považuju ho za svého bratra. Potažmo švagra, kdybychom se Sarou byly skutečné sestry, jak jsme tvrdily ve škole. (Viz též: *lhaní*.) Nicméně z genetického testu jsme před pár lety zjistily, že jsme sestřenice ze čtvrtého kolene. Sarah to zjednodušuje a při každé příležitosti nás prostě prohlašuje za sestřenice.

„Mimochodem, je tu můj kamarád Robbie, říkal jsem si, že bych vás mohl seznámit,“ pokračuje Caleb po dlouhém loku piva.

Jo, tak to nepřichází v úvahu.

Úspěšně se jeho dohazovacím pokusům vyhýbám už od chvíle, kdy mě seznámil s jedním kámošem z práce. Winston se rozbřečel, když mi popisoval svou *naprosto žijící* matku a to „krásné pouto“, které mezi sebou měli. Taky mi přinesl orchidej, což mohlo být rozkošné gesto – miluju kytky. Tahle však bohužel seděla ve velkém keramickém květináči s kameny a kůrou, takže vážila asi tunu. Na zem jsem ji dát

nemohla, protože by o ni zakopl číšník a vpadl by do náruče předčasně smrti, takže stála na stole mezi námi a moc jsme na sebe neviděli. Po nezáživné večeři jsem ji pak musela tahat domů a objímat ji v taxíku, zatímco jsem smolila laskavou, ale rozhodnou esemesku na téma *pojďme se už nikdy nevidět*.

Jestli pro mě tohle rande něco udělalo, tak mě akorát utvrdilo v mé touze nejít do ničeho vážného a zůstat u seznamovacích aplikací, kde jsem si muže aspoň mohla předem schválit.

„Možná později,“ odpověděla jsem Calebovi. „Teď jen čekám, až budu moct mluvit s naší hostitelkou.“ Kývnu bradou k Saře, která je oblečená jako Princezna nevěsta ke Calebovu Westleymu.

„Dobře, tak jo. Ale tenhle je jiný. Jeho máma je dokonce mrtvá,“ dodá Caleb nemístně nadšeně.

„Páni, bonus!“ vykřiknu podobným tónem. „Miluju, když mají mrtvé matky. O svátcích je to pak o tolik jednodušší!“

Caleb se zasměje a nalije limetkový punč do nového kelímku. „Na.“ Podá mi ho a ten mumifikovaný vyhodí do koše. „Sněž toho, kolik budeš chtít, Win.“

Vezmu si nové pití a nakloním se k němu. „To je asi ta nejvíc sexy věc, kterou jsi mi kdy řekl, Calebe.“

Najednou mě kdosi plácne po zadku. „On s tebou zase flirtuje? Bože, už jsem vám to říkala milionkrát – jestli spolu chcete něco mít, buďte u toho aspoň nenápadní.“

„Princezno! Jsem poctěna, že jsi nás navštívila!“ prohlásím se širokým úsměvem.

„Máš pěkný kostým... zase,“ povzdechne si Sarah a povadlým zápěstím ukáže na můj pirátský ohoz.

„Dokud mi nedoroste ruka, tak tohle bude nejvtipnější vtip světa.“ Dloubnu ji hákem do prsa a ona mě se smíchem plácne.

„Musíme si ještě jít pokecat se spoustou lidí, ale nechceš tu dneska přespát? Připravila jsem ložnici pro hosty a –“

„Ano, pomůžu ti uklidit. Dělam to každý rok, brouku,“ přeruším ji. „Jdi! Bav své davy.“

Sarah vyhrkne *díkytysifaktnejlepší* jako jedno dlouhé slovo a táhne Caleba pryč jako extrémně odevzdané štěňátko na vodítku.

„Skvělé kostýmy,“ zamumlá výjimečně opilá žena oblečená do červené pastelky. Modrá pastelka vedle ní dodá: „S tím byste mohli vyhrát soutěž párových kostýmů,“ načež pokračují v cestě.

Soutěž párových kostýmů? Já? Samotná Winnie? Simväs.

Asi jim Caleb připadal jako pirát a můj zaslíbený. Westley byl koneckonců Obávaný pirát Roberts, takže tenhle předpoklad není zas tolik mimo. Ale můj styl piráta je spíš na klasický způsob děvka/děvečka. Ňadra mám nacpaná tak vysoko, že jsou z nich prakticky náušnice, a síťované punčochy se lety nošení otrhaly tak, že mi dodávají ten správný nádech *omylem vypadám jako coura*. Pas mám stažený širokým koženkovým páskem a kolem černých vlasů po ramena jsem si uvázala červený bandana šátek. Ten přibyl poté, co jsem během ložského hýření ztratila svůj věrný pirátský klobouk. Budiž mu země lehká.

Budu tenhle kostým nosit, dokud se ten vtip neokouká. To jsem nelhala. Ale nosím ho i proto – ruku na srdce –, že jsem v něm sexy. A ještě k tomu jsem švorc a nic nového si nemůžu dovolit. Ale o tom nemluvmé.

Tím se dostávám k další vrstvě Sařina génia. Uhnat nejhezčího počítačového šprta nejdřív, co to půjde, donutit ho, aby se do ní šíleně zamiloval, a pak počkat, až odporně zbohatne. Teď je Sarah zábavnou kámoškou na plný úvazek. Hostitelkou večírků, plánovačkou událostí, zapálenou čtenářkou a bezdětnou hospodyní s vlastní hospodyní.

Momentálně je v procesu rozhodování tématu *mojí* oslavy třicetin, do níž zbývá ještě osmnáct měsíců.

„No promiň?“ ozve se za mnou hluboký cynický hlas a já se za ním otočím.

Aha, tak *tady* je. Ten druhý pirát, se kterým jsem se nevědomky párovala. Ačkoliv tohohle bych fakt nenutila chodit po prkně.

Moje první myšlenka? Je vysoký. Vážně vysoký. Jako by jeho tělo vyváleli válečkem na nudle, než ho vložili do té kouzelné trouby na zlaté chlapce. Má takovou tu rozcuchanou image z devadesátkové chlapecké kapely a pěšinku má uprostřed, jak se to teď zase zčistajasna nosí. Tmavě blondáté vlasy jsem se mu rozhodla odpustit. Má křivý úsměv typu *zdrhej, dokud můžeš* pod nekřivým, ale mužným nosem a laskavýma očima. Jejich srovnání je neuvěřitelně rozkošné.

„Strašně mě to mrzí,“ poví mi bez náznaku upřímnosti, „ale jeden z nás se bude muset převléct.“

„Božínku,“ odpovím, uhladím si sukni a položím si ruce na pas. „To je tak trapné... a přitom tak málo pravděpodobné!“

„Že jo? A takhle kostýmovou soutěž ani jeden z nás nevyhraje. A já...“ Nakloní se mi k uchu a ohnutý v pase je *pořád* vyšší. „Já pod tím nic nemám.“

Zadusím smích, protože tuhle scénku ještě ukončit nechci. Málokdy se mi dostane nového protivníka k poštuchování. A nikdy takhle hezkého.

„Jé, to je mi neštěstí. Měl sis to lépe naplánovat. To já mám pod tímhle kostýmem ještě pár dalších překvapení.“

Zacuká mu koutek, ale zdá se, že mi odmítá ukázat jakoukoliv další reakci. *Výzva přijata.*

„Například?“ zeptá se a založí si ruce na hrudi.

„Vikinga,“ odpovím.

„Pravda, vykukuje ti tu kousek rohu.“ Ohnutým prstem mi ukáže na stranu hlavy.

„To je přece standardní výbava všech Satanových dětí, ale chápu, proč to může mást.“

„Znepokojivé. Co dál?“

„Sexy uklízečka, samozřejmě,“ zamávám na něj řasami.

„Tak tu musím vidět,“ zavtipkuje až příliš rychle.

Teď bude správný čas vyhrát tuhle soutěž ve vtipnosti, o níž oba předstíráme, že se nekoná. Šok vyhrává vždycky.

„Ale obávám se, že musím trvat na svém nároku na piráta. Víš...“ Pustím držátko v umělém háku a levou rukou si ho stáhnu, čímž odhalím menší, nedovyvinutou ruku. „Ten hák je jen na parádu.“ Posměšně mu zamávám a mrňavými zkroucenými prsty, kratšími než první články na levé, završím nejvíc, jak to dokážu.

Čekala jsem, že okamžitě vypadne z role, ale nestane se. Ačkoliv se zlomyslně ušklíbá. V očích mu jiskří samý humor a zneklidňující rychlostí mě hypnotizuje. Kdyby neměl takhle poutavý výraz v obličeji, asi už bych byla frustrovaná. Nějak to na mě celé působí, jako by byl o krok napřed.

„Ach tak, chápu. No, v tom případě... budeme asi muset dojít k nějakému kompromisu.“ Vystrčí mezi nás nohu.

No to si děláš srandu.

Kapitola 2

Ten člověk má protézu. Je ledabyle pokrytá vinylovou samolepkou, která vypadá jako dřevo, asi takovou, jakou byste si nalepili na hrany poliček v kuchyni. Z černých kalhot, pod kolenem zavázaných tenkým koženým lankem, mu tudíž trčí iluze pirátské dřevěné nohy.

„Do hajzlu!“ vyprsknu. Což ho konečně rozesměje. A je to skvělý smích. Vřelý, hluboký, bouřlivý zvuk zezadu z krku, při kterém mu nadskakuje ohryzek. Bezprostřední. A dovoším si říct... sexy.

„Fakt jsem byla přesvědčená, že tohle kolo vyhraju,“ připustím roztřeseným hlasem.

Nepřestal se smát – vlastně se směje víc než já. Na to nejsem zvyklá a upřímně řečeno je to osvěžující. Už jsem slyšela, že jsem nesnesitelně hlučná. Někdo už mě dokonce přirovnal k lachtanému mláděti, které volá maminku. A když říkám „někdo“, tak myslím víc než jednoho člověka. Totéž mi řekli hned dva lidi v naprosto nesouvisejících situacích.

„Vážně je to párový kostým, ty pastelky měly pravdu,“ pronesu mezi zadýchanými záchvaty radosti.

On se chytí za hrudník, jako by se potřeboval uklidnit, a jeho smích už začíná utichat. Potom spatřím chlapecký,

nahnutý úsměv a upřímné oči, které mě přejedou od hlavy k patě a zase zpátky.

Zajímalo by mě, jestli se mu líbí, co vidí. Vlastně *doufám*, že se mu líbí, co vidí. Protože já jsem rozhodně spokojená s tím, co zatím nabízí on. A čím víc si mě prohlíží, tím víc se mi zdá, že vše schvaluje.

Moje černé, nerovné a nekudrnaté vlasy. Moje tenká obočí, poznamenaná středoškolskými léty nemilosrdného šku-bání. Můj ostrý nos s obyčejným zlatým piercingem v levé dírce, posazený mezi ledově modrýma očima. Moje tělo narvané do kostýmu tak, aby mi zúžil pas a zvednul prsa, ač to je převážně iluze.

Svou postavu bych popsala jako přibližně průměrnou. Baví mě procházky, plavání a tanec, ale stejně tak deštivé dny, kdy jsem všitá do gauče s koláčky a přeslazenou kávou. Paže a záda mám vypracované od let tréninku kraula, prsou i motýlka, ale boky a břicho už patří dobře krmené, spokojené ženě. Nesnažím se ze svého těla cokoliv udělat ani mu cokoliv upírat. Moje tělo prostě je. A mně se v takovém stavu dostatečně líbí.

Ale jak asi takový zdánlivě dokonalý jedinec, jaký stojí proti mně, vypadá v ostatní dny? Působí jako někdo, kdo už krásný vyrůstal. Ten drobný náznak arogance na jeho bradě v kombinaci s naivní sladkostí jeho úsměvu. Přála bych si, aby nebyl tak odzbrojující. Je minimálně o třicet čísel větší než já a nemůžu se přestat zamýšlet nad tím, jak silně bych musela škubnout za jeho plisovanou pirátskou košili, abych dostala jeho rty blíž k těm svým.

„Jmenuju se Bo.“ Napřáhne ke mně levou ruku, což si moje tělo vyloží jako *nechtěla bys ošukat?* Protože máloco mi přijde trapnější než potřásání pravicí a nic mi nepřijde přitažlivější než chlap, kterého to napadne.

Nadšeně mu rukou potřeš. „Win.“

„To je nějaká zkrácenina?“ ptá se, když si strčí ruku zpátky do kapsy u kalhot.

„Winnifred, ale nikdo mi tak neříká. Co ty?“ Zdůrazním záklon hlavy, jako by Bo byl nějaký obr z pohádky. „Ty jsi nějaká prodlouženina?“

Zase se nemůže přestat smát. A já ho nemůžu přestat chtít rozesmávat.

„Co?“ diví se s očima zářícíma pobavením.

„Vážně, kolik měříš? Tři metry?“

„Necelé dva.“

„Jak moc necelé?“

„Sto devadesát šest.“

„To je pro běžný život nekonečně zbytečné. Hraješ basket?“

„Ehm, hrál jsem.“ Jeho úsměv jen o kousíček opadne, ale stihnu si všimnout. A taky si všimnu, že se – snad i podvědomě – trochu sehne, aby si promnul koleno, hned nad místem, kde mu začíná protéza.

Zkřívím obličej. „Promiň,“ vyslovím upřímně. „Já se s touhle rukou narodila, takže jsem jen hloupě zapoměla, že by někdo –“

„To je v pohodě,“ skočí mi do řeči a usmívá se s vystrčenou bradou.

„Zkazila jsem to. Ale doteď to bylo pěkné, ne?“

Odvrátí pohled. Sebevědomě se kření, a přesto s těkajícím a lehce se pohupujícím tělem vypadá plaše. „Ještě to může být pěkné. Co kdybych srovnal skóre? Můžu si třeba dělat srandu z tvojí ruky,“ nabídne mi, očividně žertem.

„Ano, prosím. To by mi vlastně dost pomohlo,“ oduším, jakmile prokouknu jeho trik.

Otočí se ke mně čelem, kouká na mě přimhouřenýma očima a s nadále rostoucím úsměvem, z něhož se mi značně prokrvuje kůže. Vyzývavě zvednu obočí a on nakloní hlavu ke straně, jako by si kalkuloval svoje další kroky.

„Tak jo.“ Bo nastaví dlaň a dvěma prsty mi pokyne, abych přišla blíž. „Tak mi ji teda ukaž.“

Přimhouřím oči i já na něj a ruku mu ukážu. Položím ji do jeho, asi tak dvakrát větší dlaně. Dotek naší kůže mi vystřelí do žil jiskřičky a já polknu.

„No sakra...“ zašeptá si pod vousy a převrací mi ruku se stiskem, který se mi velice líbí. „Je rozkošná,“ prohlásí a dál ji zaujatě studuje. Potom otráveně mlaskne a pustí ji – vlastně ji skoro zahodí bokem. „Co ti mám na tohle říct?“

„Že jo?“ přisvědčím a rozhodím pažemi. „Z ní si nemůžeš utahovat. Je příliš roztomilá. Takže máme rozsudek: zkazila jsem celý večer.“

„To nejlepší, co mě napadlo, bylo akorát sarkastické *pěkná ploutev, Nemo*, ale to je vlastně docela milé, co?“

„Nemo je legenda,“ souhlasím.

„Tu rybičku jsem miloval.“ Mne si zátylek a prohlíží si klenutý průchod a chodbu nalevo od nás. „Nechceš se jít někam posadit?“

Přikývnu a dovedu ho ke žluté dvoumístné pohovce s knoflíky. Zdi jsou pokryté hromadou Sařiných knih a mapami různých jezer severního Ontaria. Je to pokoj ve stylu chaty. Protože bohatí lidi mají tematické večírky i pokoje.

„Odkud vlastně znáš Saru a Caleba?“ zeptám se, když si sednu do tureckého sedu a otočím se k Boovi. Takhle zblízka vidím, že má oříškové oči s nepatrným náznakem zelené. Má trochu delší strniště, než se mi zdálo původně, ale to je hlavně tím, že je světlejší než jeho vlasy. Taky krásně voní. Jako skořice a ještě něco pižmového, teplého a lahodného. Voní jako někdo, kdo by rozdělal táborák, ale taky by mi upekl narozeninový dort.

Pořád si ho beze studu prohlížím. Nemůžu si pomoci, tak si to nezakazuju. Časem, když moje oči opustí překvapivě atraktivní sadu jeho pirátských prstenů a černě nalakované

nehty, uvědomím si, že mi kouká přímo do výstřihu. Sám pracuje na svém prohlížení beze studu.

V duchu se usměju a pýcha mi nadzvedne ramena – a tím pádem i hrudník. Nechám ho ještě pár vteřin chlípně pošilhávat a potom si elegantně odkašlu.

„Promiň,“ oklepe se. „Co jsi říkala?“ Zamrká jako provinilý muž přistižený při činu.

„Ty nestydo,“ vykřiknu se smíchem, „ty jsi mě *okukoval!*“

Nervózně se uchechtne. „Já vím. Kčertu. Omlouvám se. Ještě nikdy jsem – teda, nikdy jsem nezapomněl předstírat, že se nedívám.“ Zahanbeně se přiškří s koutkem úst stále pozvednutým.

„Tenhle kostým má nějaký účel,“ pokrčím rameny a pohrávám si s lemem své sukně.

„Vážně mě to mrzí. Nejsem –“

„Jak vypadají?“ přeruším ho.

Vzhlédne ke stropu, jako by hledal nějakého boha, který mu pomůže mě zvládnout. Moc se mi to líbí.

Dívám se, jak se mu formuje drobný úsměv i se skousnutým koutkem spodního rtu. „Vypadají skvěle, stejně jako všechny ostatní části tebe,“ pronese pomalu. Teď si zas musí odkašlat on, protože už se červenám a moje oči jsou zaseknuté na jeho obličej. „Ale... na co že ses to ptala?“

Tápu, protože jsem právě zapomněla všechno, co jsem za celý večer řekla. Když se ale rozhlédnu po pokoji a trochu zamrámám, abych mohla zase zaostřit na svoje okolí, vzpomenu si, v čím jsem domě, a tím pádem i na co jsem se ptala: „Odkud znáš Saru a Caleba?“

Bo se posune blíž k opěradlu gauče. Rukou si bezmyšlenkovitě pohrává s volným límcem své košile a odtahuje si ho od krku. „S Calebem mě před šesti lety seznámila jedna společná známá. Letos jsme se zase potkali kvůli práci a skamarádili se. Je fajn. Co ty?“

„Já znám Saru od narození. Naše mámy byly na střední nejlepší kamarádky a v posledním ročníku se obě omylem nechaly zbouchnout. Vychovávaly nás společně jako pseudosestry.“

„Ty jo, takže Caleba znáš od –“

„Deváté třídy, ano,“ přeruším ho. „Všichni jsme chodili na stejnou střední a já jim dělám křena dodnes.“

„Křena?“ zopakuje. „Takže nejsi...“ Jeho úsměv se zase přesune na jednu stranu. „Chtěl jsem se zeptat, jestli tu s někým jsi, ale řeknu to jinak: Je tady někdo, kdo by mi rozbil hubu za to, jak jsem na tebe před chvílí civěl?“

„Ne.“ Zakryju si úsměv ohnutým ukazováčkem a přejedu si kloubem po rtu, než zase zmobilizuju svoji sebejistotu. „Nikdo. Tady ani v žádném jiném pokoji.“ Zní to mnohem dvojsmyslněji, než jsem zamýšlela, ale zjevně je mi to ku prospěchu, protože si všimnu, jak mi na vteřinu zabloudí očima ke rtům.

„Jiný pokoj. Píšu si,“ přikývne a zvedne bradu.

„Co u tebe? Měla bych vědět o nějaké přítelkyni?“ otážu se a polknu.

Vystřelí mu obočí a Bo vypadá, jako by ho urazilo, že jsem na něco takového vůbec pomyslela. „Ne!“

„No nebyl bys první nedostupný chlap, který se chová na-prosto dostupně,“ argumentuju. Například můj ex to dělal pořád.

„Na tom něco je.“ Jeho pohoršení opadne. „Ne. Žádná přítelkyně. Tady ani v jiném pokoji,“ dobírá si mě.

„Jasně.“ Udělám si pohodlí a opřu se bokem o opěradlo gauče – přičemž se mi přimáčknou prsa k sobě a Bo si toho zcela nenápadně povšimne. „Tak... mi řekni něco o sobě. Kdo jsi?“

„Proč je tahle otázka vždycky tak děsivá?“ Přejíždí si klouby prstů po tváři a palcem po čelisti.

„Protože lidský život se nedá shrnout do pár vět,“ nabízím řešení, „ale je slušné to zkusit.“

Přikývne a pohlíží na mě koutkem oka velice zvědavým, vzrušujícím způsobem, který u něj vypadá naprosto nenuceně i přesto, jak mi z něj buší srdce. „Fér,“ začne. „Je mi dvacet devět. Jsem finanční analytik.“ Zvedne ruku, jako by mě chtěl zarazit, abych ho nepřerušovala – což jsem udělat chtěla. „Vím, jak je to strhující výběr zaměstnání, ale mě to vážně baví.“ Palcem si poškrábe nos a kouká se na druhou stranu místnosti. „Jsem jedináček,“ pokračuje. „Můj otec žije ve Francii, takže ho moc nevidám. Ale poněkud trapně je to můj nejlepší kamarád. A máma umřela, když jsem byl malý.“ Suše se zasměje, jako by si nebyl jistý, jestli už neříká moc.

„Ehm... Na vysoké jsem dělal baristu, takže jsem teď na kávu taky trapně vybíravý. V pubertě jsem četl knížku o zdravých návycích pro mozek, takže si teď každý den vyluštím sudoku, protože jsem vyděšený, že mi uhnijí neurony. Moje oblíbené zvíře je pes, ale nikdy jsem žádného neměl. Ehm... moje oblíbená barva je fialová?“ zeptá se, jako by si nebyl jistý, kdy přestat.

„To bylo skvělé, děkuju,“ odpovím.

„Jo? Prošel jsem?“

„Ano, velice informativní. Ačkoliv mám nějaké dodatečné otázky.“

„Nemusíš mi nejdřív ještě říct ty o sobě?“ zeptá se Bo a zvedne jedno obočí.

„Jo, jasně, dobře,“ souhlasím a sáhnu pro kelímek, který jsem si odložila na stolek před námi.

Bo čeká, až začnu, opře se do gauče a pohled soustředěně upírá na mě.

„Je mi dvacet osm,“ napiju se, „pracuju v kavárně, takže jsem taky kávový snob. V sezóně ještě dělám plavčíka, což miluju. Kdybych mohla, celý život bych strávila venku.“

Máma mi kvůli tomu říkala *moje veverka* – taky kvůli tomu, že si často křečkuju věci. Těmi jsou momentálně kytky. Máma teď bydlí na Floridě spolu se zástupem chlapů, kteří jsou obvykle poměrně fajn... Snažím se ji jednou ročně navštěvovat, ale nejsme si nijak zvlášť blízké. Tátu jsem nikdy nepoznala. A...“ Snažím se vymyslet ještě něco. „Jo, moje nejoblíbenější barva je zelená.“

„No, tak to tě rád poznávám, Freddie.“

„Prosím! Takhle mi nikdy neříkej,“ donutím se říct napůl žertem.

„Cože? Proč ne?“ Vypadá komicky uraženě.

„Není to tak úplně sexy jméno,“ vysvětlím. „Winnifred už je hrozná sama o sobě, ale Freddie? To zní jako slizký strýček, kterého nezveš na Děkuvzdání.“

„Shodněme se, že se neshodneme.“

„Představ si, že křičíš ‚Freddie‘ v posteli!“ Jeho potutelný úšklebek se rozrůstá. Já ho probodnu pohledem a rozhodnu se svůj názor ještě zdůraznit. „Ach, Freddie,“ vzdechnu. „Jo, Freddie!“ vykřiknu možná až příliš nahlas s hranou vášně. „Je to strašné.“ Ohlédne se po nás pár dalších hostů, zmatečných a možná trochu pohoršených. Zasalutuju jim, načež se vrátí ke svým nekonečným konverzacím a já se zase otočím zpět na Boa.

Je to strašně otřepaná fráze, ale jeho úsměv přímo září – silněji než slunce. Já z toho rozkvetu, jako bych měla vlastní formu fotosyntézy.

„Proč na mě takhle koukáš?“ zeptám se ho pod náhlým návalem studu.

„Protože jsi vtipná,“ prohlásí věcně a jeho výraz zůstane stejný.

Hm.

Snažím se rozhlížet po místnosti a předstírám, že ostatní hosti a jejich kostýmy jsou najednou mnohem zajímavější.

Silně si uvědomuju, že se z jeho komplimentu červenám, a zoufale toužím, aby se s tím dalo nějak přestat.

Když se na něj zas konečně zvládnu podívat, vidím, že věnuje pozornost opěradlu gauče. Paži má nataženou až za mě a konečkem palce zas a znovu krouží po obvodu jednoho z látkových knoflíků.

To by se mnou nic dělat nemělo, a kdyby se mě někdo zeptal, tak to budu popírat, ale cosi na tom pohybu na mě působí značně eroticky. Prapodivně mi to učarovalo a nemůžu odtrhnout oči. Představuju si, že jeho palec takhle nějak zpracovává *mě*. V krku cítím tlak a rty se mi rozestoupí. Už jsou to měsíce, kdy jsem naposledy dovolila, aby se mě muž takhle dotýkal – a ne že by to potom bylo tak skvělé. Ale vzhledem k tomu, jak mi teď v hrudníku poskakuje trhaný dech, soudím, že bych Boa snad i nechala, aby si to zkusil.

„Takže,“ začne a odtáhne tak můj pohled od knoflíku zpátky ke svému obličeji. „S nikým tu nejsi...“

„To je otázka?“ zeptám se znatelně sípavým hlasem, který jsem právě oživila z mrákot.

Protočí oči. To se mi taky líbí.

„No řekl bych,“ protáhne, „že otázka zní: *proč?*“

„Jo takhle, takže jsme se dostali do části večera *jaké máš chyby?*“ zamyslím se.

„Spíš jsem tím myslel něco jako *jak může někdo jako ty být single*, ale jasně,“ řekne Bo.

„Ach, tak děkuju.“ Navzdory sarkasmu cítím, jak se mi zas rozehřívá obličej, a proklínám se za to. Červenám se potřetí za jediný večer? To musí být rekord. A doufám, že ho nikdy nepřekonám. „Upřímně, odpověď není zas tak zajímavá. Prostě nehledám nic vážného. Sarah mi říkává, že jsem tak nezávislá, až mi to škodí.“

Už nezmíním, že jsem celé dětství sledovala, jak si máma vodí domů jednoho zoufalce za druhým, přestože moc dobře

věděla, že je nám bez nich líp. Každému trvalo jen pár týdnů, než se začali chovat, jako by nad jejím – *naším* životem měli nějakou autoritu. Většinou začali něčím malým, jako třeba výměnou máminy oblíbené značky kávy za jinou, kterou preferovali oni. Potom toho bylo čím dál víc. Naše večerní maratony telenovel se proměnily v *Ale zlatíčko, dneska je zápas. Co kdyby sis šla dodělat úkoly do svého pokoje? Nebo Ne, dneska nebudou tacos. Vložtejménopřítele je nemá rád.* Časem pak každý z nich odešel a my jsme se vrátily do normálu. Se Sarou a její mámou jsme si užily tu krátkou mezihru, než se dostavil další vztah, a potom se o moji mámu staraly, když to šlo zase nevyhnutelně do kopru. Tou dobou jsem se dost rychle naučila, že abych si zachovala život takový, jaký chci, nesmím si do něj pozvat chlapa.

Ale stejně jako každá dementní beznadějná romantička jsem na svoje zlaté pravidlo nedlouho po dvacítce zapomněla a jala se bydlet se svým přítelem Jackem – který chtěl *všechno* po svém a bylo mu úplně jedno, jak se kvůli tomu bude muset zachovat. Samozřejmě, že to dopadlo taky příšerně. Doteď se z toho trošku sbírám. Moje sebevědomí a životní plány jsou, převážně, jeden velký bordel.

„Co ty?“ zeptám se radši. „Zralý na ženění?“

„Ne.“ Bo se zasměje a na vteřinu střelí očima ke stropu. „To fakt nejsem.“

„To je rozhodně... kompatibilní.“ Kousnu se do spodního rtu a doufám, že zaznamená můj nikterak skrytý náznak.

Zaznamená ho perfektně a kouká na mě snad trochu *příliš* dlouze. Až natolik, že ucítím svůj tep v krku. Ano, nějakou takovou reakci jsem chtěla, ale z nějakého důvodu mi to od Boa připadá tak nějak až moc silné. Možná je to proto, jak zkoumá můj obličej, jako by se mě snažil někam přiřadit. Jako bychom se už někdy potkali. Nebo jako by nemohl uvěřit, že ještě ne.

Ať už tenhle pohled znamená cokoliv, potřebuju, aby přestal. Proudí mi z něj do mozku příliš mnoho krve a je mi horko a jsem nervózní a točí se mi hlava.

„Máš pěknou pirátskou nohu,“ vychrlím ve skutečně obludném pokusu odvést pozornost od sebe samé. „Teda... Teda ten kostým. Nejen tu nohu, samozřejmě. Celé se mi to líbí,“ motám se do vlastních slov.

„Jo, výborně. Už jsem se bál, že mě chceš jenom pro moji nohu,“ ryje do mě.

Rozhodnu se ignorovat jeho prostořeké užití slov *chceš mě* a udělám od své chyby ostrou odbočku: „Už se ti to stalo?“ zeptám se a zase беру do ruky pití s tím, že mě třeba zchladí. „Já dostala minulý týden dokonalou zprávu na instagramu. Reese24 mě informoval, že by jeho péro v mojí *mikrodlaní* vypadalo obrovské.“

„Panebože.“ Bo zkroutí obličej a vyděšeně se rozesměje.

„Jo.“

„To je příšerné z tolika různých důvodů.“

„Vskutku.“

„Ale...“ Bo zvedne dlaně ke stropu a napodobí misky vah.

„Ne,“ prohlásím se šokovaným smíchem místo tečky. „Ne. To ani nezkoušej.“

„Upřímně...“ Pokrčí rameny a zatváří se jako provokatér. „Má pravdu. Nejspíš by tak vypadalo.“

„Kristova noho.“

„Ego by z toho narostlo, Reese24 možná na něco kápnul.“

„Strašné,“ drmolím skrz smích. „Oba jste strašní.“ Zvednu rty až pod nos, jako by celá místnost smrděla, a Bo se pohodlně opře s paží opět nataženou za mě.

Pokračujeme v nezávazném žvanění dost dlouho na to, aby Sařin playlist stihl ještě dvakrát přehrát *Monster Mash*. Bo se mojí teorií o tématu písně směje, na rozdíl od té čarodějky předtím, a časem se rozhodne, že to hned po návratu

domů musí prozkoumat a řádně zanalyzovat. Párty začíná pozvolna skomírat současně s naší konverzací. Ta se pomalu přerodí ve spokojené ticho a třetí rundu pití, kterou přinesu já.

Ale překvapivě naše ticho není nijak nepříjemné. Zažila jsem spoustu rande, kde utichne poštuchování a najednou je jednodušší místo čekání na další vlnu buď jít domů, nebo se přesunout k někomu do postele. Ale dneska se nezdá, že by nám došla témata nebo že bychom museli přejít k nějaké nucené a nudné konverzaci.

Tyhle odmlky působí spíš jako přestávky ve vystoupení. Jako bychom jeden pro druhého hráli a střídali se v rolích baviče a baveného. Vzájemně se rozesmávali. Nechali se hádat. Je to zábavné, jen si část mého já přeje víc času, než se Sarah s Calebem rozhodnou pro dnešek všechny vykopnout. Ale *možná* bych ho mohla přesvědčit, aby tady ještě chvílku zůstal.

Podle všeho, co jsem se o Boovi doteď dozvěděla, budu muset převzít velení já. On tak strašně nemá ponětí o svém šarmu, až je to vtipné. Je skoro plachý. Dokážu si představit, že si řekne o moje číslo, ale nebude tak troufalý, aby mě tahal do postele. Což jsem se rozhodla, že udělat chci.

„To je paruka?“

Až ve chvíli, kdy se mě lehce dotkl na tváři, jsem si všimla, že drží mezi palcem a ukazováčkem pramen mých vlasů a nepřítomně si s ním pohrává.

„Ne, ty jsou komplet moje.“ Jeho palec se mi maličko otře o čelist a já polknu.

Dál si s pramenem točí v prstech a kroutí si ho kolem kloubu, jako by to byl had, jehož právě vyvolal flétnou z košíku. Bojuju s nutkáním vlézt mu do klína a začít příst.

„Promiň,“ zašeptá a olízne si rty. Ale všimnu si, že mě nepustí.

„Mně to nevadí,“ odpovím tiše. Správně jsem ale měla říct: *Dotýkej se mě dál. Kdekoliv chceš.*

„Jsou krásné,“ pokračuje a kouká na mě s nezvyklou absencí humoru ve tváři. Pustí moje vlasy a s dlouhým nádechem se ode mě zase odkloní. „Asi jsem měl moc punče.“

„Vážně mi to nevadilo.“ Přiblížím se k němu a pokouším se zachytit jeho pohled. Pokouším se ho tiše poprosit o pokračování, ale je to zbytečné. Je tak nádherný, ale zjevně o tom nemá nejmenší ponětí. Je to roztomilý a zároveň frustrující.

Takže se rozhodnu, že to už stačilo. Můžu se ujmout vedení. Jsem moderní žena, krucinál. Můžu si jít za tím, co chci, i když tenhle koncept v běžném životě moc nevyznám. Tohle zvládnou.

„Bo, nechtěl bys se mnou jít nahoru?“ zeptám se o trošičku víc nahlas, než jsem zamýšlela, protože se snažím mluvit sebevědomě.

Překvapeně na mě vyvalí oči a nakloní hlavu ke straně. „Nahoru?“

Nečekala jsem, že to budu muset opakovat. Nebo vysvětlovat. Mám chuť si zakrýt obličej polštářem z pohovky, ale do hajzlu s tím. Už jsem začala. „Nechtěl by ses se mnou vyspat? Mám tady pokoj,“ vysvětluju a zoufale se snažím udržet páteř ve vzpřímené poloze a nepropadnout se hanbou sama do sebe. Nejdůležitější je iluze sebevědomí.

„Tady?“ Obočí se mu zmateně zkroutí.

„Ano?“

„Ty... Ty tady bydlíš?“

„Ne, ale často sem chodím.“ Pár vteřin čekám a doufám, že Bo ukončí mé utrpení, ale vypadá, že k tomu má daleko a že je dost ohromený. Vážně jsem si to celé vykládala špatně? Už jsem se v životě mýlila, ale nikdy až takhle. Tohle vypadalo na stoprocentní šanci.

Nervózně se zasměje a svěsí hlavu. „Teda, vlastně, ehm –“

Sveď to na ten svítivý chlast, přikazuju si. „Promiň. Zapomeň na to, nic jsem neřekla.“ Můžu si lhát, abych se přes to přenesla. Bo je panic. Slavnostně odpřisáhl doživotní celibát. Jsem to nejlákavější pokušení, které mu kdy přišlo do cesty, ale musí být silný. Já to nebudu. Já ne! Nejsem tou –

„Ne,“ vyhrkne trochu moc nuceně. „Nezapomenu na nic. Ehm, omlouvám se, já jen...“ Zavrtí hlavou. „Ještě jsem to nezkoušel, co jsem...“ Pohled mu padne na jeho ruku, která mu spočívá na koleni – kousek nad místem, kde mu začíná protéza.

Jo takhle.

Měla bych přemýšlet. Rozhodně bych měla přemýšlet, než otevřu pusu. Ale nedělám to. Teda dělám to jen vzácně, bohužel. „To se ti něco stalo i...?“ Větu, kterou jsem neměla ani začínat, dokončím gestem ve směru jeho klína.

Winnifred June McNultyová, nemůžeš se jen tak ptát lidí, jak jsou na tom v rozkroku, hrabe ti?

„Ehm, ne. Nic. Perfektní stav.“ Zašklebí se své volbě slov. Nebo spíš celé téhle konverzaci.

Musím to napravit. Takováhle nejsem – taková, abych se někomu ryla v soukromí, zakopávala o vlastní slova a zaháněla lidi do úzkých na téma těla a jeho odlišností. Taková být nesmím. To bych byla *nekonečný* pokrytec.

Něžně položím ruku na tu jeho. „Potom jsem si jistá, že to nebude tak velký rozdíl.“ Zaváhám a počkám, až se mi podívá do očí. „Jsem ochotná to zkusit, když budeš pro. Třeba to bude zábava.“

Natočí se ke mně s potměšilýma očima, zvětšenými zorníčkami a svaštělým obočím. „Proč to znělo tak sexy?“ zašeptá v nevíře.

Tady to máme, pomyslím si. Vráti se mi aspoň ždibec důstojnosti.

„Já byla pro, hned jak jsi mi potřásl levou rukou.“ S úsměvem se kousnu do rtu. „Hádám, že to bude něco podobného? Když víš, že do určité míry rozumím, s čím se pereš?“

Opět sklopí pohled k mým rtům a přikývne. Oči se mu uchváceně třpytí.

„Tak co říkáš?“ vrátím se k tématu a nakloním se k němu tak blízko, že bych mohla spočítat pihy na jeho tvářích, jež se uprostřed slévají jako můstek přes nos. „Protože jestli tu otázku budu muset zopakovat, tak se asi půjdu utopit v punči.“

Bez dalšího zaváhání Bo uzavře vzdálenost mezi námi a políbí mě, něžně a krátce, s rukou na mé čelisti. Rty má hebké a teplé a zatraceně opojné. „Ano,“ odpoví a hladově se nadechuje s čelem přitisknutým k mému. Tiše se zasměje, zastrčí mi pramen vlasů za ucho a potom mi tutěž ruku spustí po krku, rameni a paži. „Pojď,“ vyzývá mě, bere mě za ruku a chystá se vstát.

„Počkej,“ zarazím ho a přitáhnu ho zpátky. „Půjdu tam první. Ujistím se, že někdo jiný nedostal stejný nápad a neznesvěcuje pokoj pro hosty. Ty dojdi do kuchyně a dones nám nějakou vodu nebo tak něco. Budou to poslední dveře nalevo.“

„Dobře.“ Dychtivě přikyvuje, na můj vkus snad až příliš mnohokrát. Připomene mi to Caleba a jeho štěňátkovou ochotu, pročež mnou projede záchvěv paniky.

Nezvládnou dalšího kluka, který bude v posteli příliš hodný. Potřebuju vědět, že všechno tohle jiskření nepomine, jakmile vyjdeme schody.

„Můžeš mi něco slíbit?“ požádám.

Na chvilku vyšpulí spodní ret a znovu přikývne – méně dychtivě. „Jasně?“

„Potřebuju vědět, že si noc užijeme oba. Měla jsem le-tos několik mizerných jednorázovek, a jestli budu muset

předstírat další orgasmus, tak budu nejspíš zákonem nucena vstoupit do kláštera nebo tak něco.“ Úzkostně si skousnu ret a říkám si, jestli toho po něm jako po prakticky naprosto cizím člověku nechci příliš.

Ani nemrkne, jen se mu v plné, brutální síle vrátí ten chlapecký úšklebek. „Win, jestli z toho pokoje vyjdeš víc po dvou než já, tak nebudu mít radost.“

Vtip o nohách? *Neuháněj, srdce mé.*

Zalapám po dechu, zakryju si pusu a vyskočí ze mě jediné štěknutí smíchu. „To jsi neřekl!“

„Řekl,“ přisvědčí a zase se opře do opěradla. Ještě jednou zvedne ruku k mým vlasům, pohraje si s jedním pramenem a podívá se mi na rty se stejnou měrou touhy a pobavení. „A teď... Jdi na mě počkat nahoru.“

Kapitola 3

„Bože, to je skvělé,“ vydechnu blaženě a upustím svůj široký pásek na podlahu koupelny. Otevřu šuplík pod umyvadlem, do nějž Sarah doplňuje nemravné množství toaletních potřeb, a najdu tam všechno, co potřebuju k rychlému osvěžení.

Vytáhnu zubní nit, ústní vodu, deodorant a pár odličovacích tamponů na zběžnou očistu *jižního regionu*. Možná mi to trochu rozhodí hodnoty pH, ale to je problém zítřejší Win.

Ve vedlejší pokoji slyším lehké zaklepání následované vrznutím otevíraných a zavíraných dveří.

„Za minutku jsem venku!“ zavolám a odstraním si trochu tmavých stínů, které jsem si napatlala před večírkem.

„Tohle je jejich ložnice *pro hosty*?“ ptá se slyšitelně ohrožený Bo na druhé straně dveří.

„Pracuješ s penězi, ne? Jakou hodnotu má podle tebe tenhle barák?“ zeptám se, než do sebe vrhnu panáka ústní vody, proženu si ho mezi zuby a pokusím se ho co nejtišeji vyplivnout.

Zasměje se, ale odhad mi nenabídne. Předkloním se a pomocí ohnutého zápěstí ve spolupráci s levou rukou si svážu vlasy do vysokého culíku. Sundám si koženou sukni i boty,

ale nechám si na sobě bílou košili – s pár rozepnutými knoflíky navíc – a síťované punčocháče.

Párkrát se zhluboka nadechnu, přetřu si rty leskem a pokusím se posbírat každý kousek sebevědomí, který by mi mohl pomoci otevřít dveře do ložnice.

Sařin pokoj pro hosty zdobí působivé šedivé tapety a tmavá podlaha a malý lustr uprostřed stropu. Už před zběsilým úprkem do koupelny jsem stáhla světla na jemnou tlumenou záři. Uprostřed místnosti stojí manželská postel pokrytá nažehleným bílým lněným prostěradlem se šedoběžovými pletenými dekami a dekorativními polštářky.

Bo se posadí na okraj postele čelem ke dveřím koupelny, kterou jsem dosud neopustila. Jakmile mě spatří, podvědomě si sáhne do klína a posune si kalhoty. Což mi docela zacvičí s egem.

„Páni,“ prohlásí a viditelně zatne čelist. Nakloní se dopředu a s utrápeným, hořkosladkým nádechem se tiše uchechtne. Vzhledne ke mně přivřenýma očima a mě uchvátí iluze moci, zrozená z nedočkavého výrazu v jeho tváři. Vypadá, že kdybych mu přikázala skočit, zeptal by se, z jaké výšky.

„Sundala jsem si pár... věcí,“ řeknu a držím se futer, abych udržela rovnováhu.

„To vidím.“ Bo si olízne rty. Rukama si přejíždí po stehnech, jako by toužil po jakémkoliv zdroji tření. „Vypadá to dobře.“ Odkáše si a pomalu se narovná. „Skvěle... Ty vypadáš... skvěle...“ Usměje se, ale nikoliv očima – ty se pořád uchváceně upírají na mě.

Pěti kroky po špičkách přejdu až k němu a zastavím se mezi jeho trochu rozkročenými koleny. Jeho ruce najdou zadní strany mých stehů, těsně pod zadkem. Začnou mi bloudit po kůži pokryté tenkou sítkou a já cítím, jak jsou napjaté. I když sedí, mám obličej jen kousek nad tím jeho.

„Takže ta sexy uklízečka byla jen vtip?“ hádá. Rukama putuje k záhybu pod mým zadkem a palci začne hrát na nitky punčocháčů jako na harfu.

„Jsi zklamaný?“ Nakloním se k němu. Konec mého culíku se mu otře o propadlou tvář. Bo se k němu natočí a se zavřenýma očima se zhluboka nadechne.

„Jen trošičku.“ Jednu ruku mi přesune na zátylek, přitáhne si mě blíž a zvedne hlavu, aby přiblížil ústa k těm mým.

„Tak snad příští rok,“ zašeptám, než se naše rty spojí.

Náš polibek je nejdřív zkoumavý. Něžný, ale s jasným záměrem. Teprve když Boova druhá ruka doputuje k mému pasu, začne se to rozpalovat – zuby oždibují, ruce tahají, ústa útočí. Vyšplhám mu do klína, obkročmo kolem jeho boků, a bezděčně vzdechnu, když ho ucítím mezi nohama.

„Miluju Halloween,“ prakticky zavrčí proti mým rtům a přitom se u toho pořád usmívá.

Všechno, na co zvládám myslet, začíná na vy.

Vysvleč mě.

Vysvobod' mě.

Vypni mi mozek.

„Moc nezvládám cizí knoflíky,“ řeknu chraplavě mezi polibky, jimiž mu zasypávám čelist a cestičku k uchu. „Teda dám to, ale... pomalu.“

„Máš času, kolik potřebuješ,“ odpoví a líbá mě na krk tak něžně, že mi pod tíhou opojného chtíče padají víčka.

Sáhnu mu levou rukou do středu hrudníku a najdu první knoflík jeho košile. Odtamtud směřuju níž, jeden knoflík po druhém, a rozepínám je, jak nejlépe umím.

Bo začne rozepínat košili mně. Nejdřív mám pocit, že mě škádlí pomalým svůdným svlékáním. Ale potom mi dojde, že úmyslně srovnal tempo s tím mým a postupuje zjevně mnohem pomaleji, než by mohl. Kvůli mně. Což je právě tak sexy, jako kdyby mě tím škádlil. Možná ještě víc.

A taky to, dost smutně, patří k nejromantičtějším gestům mého života.

Jakmile má košili rozepnutou, stáhnu mu ji z ramen i paží a horečně ji následuju cestičkou polibků.

Když mi sundá košili, trochu se mu na klíně zakloním. Ruce nechám putovat po jeho hrudi a očima nasávám každý jeho detail. Široká ramena i hrudník má nahoře posypané pihami, které se mu šíří přes bicepsy a pozvolna řídnou až na předloktí, kde už jich má jen pár.

Kreslím po nich prstem, jako bych spojovala souhvězdí na noční obloze, a pak se nahnu, abych ho políbila znovu. On mi ale uhne, skloní hlavu a začne mi sát vršek ňadra, který mi vyčuhuje z podprsenky.

Zakňučím a vystrčím prsa blíž k němu. Dál mě líbá na hrudník a popadne moje boky pevněji. Zvedne ke mně oči a sleduje mé reakce.

Položím mu pravačku do týlu, zoufale se ho snažím chytit za vlasy a udržet ho na místě. Jenže potom se do mě začne hrnout hanba. Dám ruku pryč a opřu mu předloktí o rameno, zatímco v uších mi jasně zní slova mého bývalého. *Nech toho. Ne, druhou rukou.*

„To se mi líbilo,“ řekne Bo s ústy a nosem přitisknutými pod mojí klíční kostí, kde mě dál líbá směrem nahoru ke krku. Přemístí mou pravou ruku zpátky do svých vlasů. Dělán, co můžu, abych mu do nich zapletla své krátké prsty, a když se mi podaří chytit pramínek mezi palec a bok dlaně, zatáhnou.

Bo spokojeně zamručí, tak to udělám znova a on mi přitom cucá citlivé místo hned pod uchem a jeho vlasy mě lehce šimrají na bradě.

„Nádherně voníš,“ oznámím mu a vnímám u toho zrychlování obou našich dechů.

„Ty taky. Jako jablka v karamelu.“ Zaboří nos do mých vlasů a rty mi teď přiloží ke hraně čelisti. „Chce se mi z toho...“

Ztuhne, otevře ústa a zuby mi lehce přejede po tváři. „Bože.“ Protáhne to slovo na tři slabiky a suše se uchechtne.

„Chci tě,“ řeknu zadýchaně.

„Lehneš si pro mě?“ vysloví mi do tváře něžným tónem.

„Chci tě vidět celou.“

Plaše přikývnu, slezu mu z klína a přesunu se do prostředka postele. Lehnu si a užívám si dotek luxusního lnu na holých pažích a zádech. Všechno pode mnou je tak hebké, že mě to rozpálí ještě víc. Celou mě obklopí kontakt s ložním prádlem a péřovými polštáři.

Bo si jen ve svých černých kalhotách stoupne k nohám postele. Sleduju, jak si sundává tři prsteny, aniž by odtrhl pohled od mého těla. Prsteny zazvoní na podlaze a Bo se ani neobtěžuje zajímat, kam dopadly.

Zvednu se na lokty a spokojeně se zazubím, když si všimnu, jak mu už teď trčí vlasy do všech směrů. Prohrábne si je, čímž je rozhází ještě víc.

Může se ze mě zbláznit. *Ze mě.*

„Win,“ osloví mě s úzkostnou prosbou a vrtí hlavou. „Zatraceně, podívej se na sebe.“

„Ano?“ odpovím s předstíranou nevinností a křením se ještě víc. Ani jsem neřekla, že by se mě nesměl dotýkat nebo se ke mně přiblížit, a přesto vypadá tak zoufale. Mobilizuje veškeré své sebeovládání, aby to trvalo tak dlouho, jak oba chceme.

Musím připustit, že se mi tenhle pocit líbí. Ta moc, kterou jsem získala pouhým ulehnutím na záda. To, že je z mého těla někdo takhle položený. Je to největší pocit moci, jaký jsem kdy zažila – spolu se sezením na záchranářské věži.

Bo oběma rukama ukáže na moje kolena. „Roztáhni je, zlato.“

Zlato? Hmm, myslím, že se mi to líbí.

Zabořím paty do matrace a dám kolena od sebe.

„Takhle?“ zeptám se nevinně.

„Ano,“ přisvědčí Bo a skousne si klouby na ruce. „Přesně takhle,“ naváže pomalu a odhrne si vlasy z očí.

Roztáhnou prsty na pase svých punčocháčů a pohladím jednu jejich stranu až k boku. Pak pohladím prstem jednu z nití, která se mi zařezává do nejsilnější části stehna. „Sundáš mi je?“ navrhnou a dál si s nimi hrají.

Bo přikyvuje jako posedlý, skloní se nad postel a jediným silným pohybem mi punčocháče strhne, až mu skončí na rameni. Napadlo mě, že to bude omylem a za chvíli je zahodí na zem, ale pevně si je na rameni drží, zatímco druhou rukou mi putuje po vnitřní straně nohy.

„Win,“ vysloví tónem, jenž skoro zní jako zakňučení, „kdo sakra jsi?“

Jsem vzrušenější, než jsem byla za *celé roky*, a to se mě ten chlap ještě ani nedotkl. „Bo,“ zašeptám roztouženě a svírám u toho příkrývku pod sebou.

To, co skutečně říct chci, zní: *Přestaň mi hladit nohu a přines mi tu ruku a ústa a ptáka a všechny další části sem*. Řeknu ale: „Pojď ke mně, prosím.“

Bo obejde postel a moje punčocháče pustí ze sevření až ve chvíli, kdy si sedne, aby se svlékl. Potom je shodí na zem.

Přepízlím se na pravou stranu matrace a on se svléká do trenek. Bez kostýmu lépe vidím jeho umělou nohu. Vypadá víc futuristicky, než jsem čekala – je kovová se stříbrnými panty a šedivým plastovým lůžkem na pahýlu.

Potom si vzpomenu, jak dole říkal, že neměl sex od... toho čehosi, co se mu stalo. Chci, aby cítil svobodu vybrat si, co chce dělat dál, ale jde tu o neprozkoumané území pro nás oba.

„Můžeš si tu protézu nechat nebo sundat. Jak se budeš cítit líp,“ nabídnu mu a snažím se znít, že je mi to skutečně